

Sylvia Theunynck – Wenduine

Tekst: Pietermel Verbeke

Our happy place

Sylvia en haar man verhuisden in 1998 naar Wenduine. West-Vlamingen, maar van het binnenland. En surfers en daardoor was het hun droom om aan zee te wonen. En ondertussen waren er ook een dochter (°1992) en een zoon (°1996). De cabine werd eerst gehuurd, maar omdat dat toch wel prijzig was voor een heel seizoen, hebben ze zich op de wachtlijst laten zetten. Tien jaar duurde het, en plots kregen ze een verlossend mailtje. Er kwamen twee plekken vrij, en ze mochten kiezen. Ze kozen het beste plekje. “We wilden een plekje op de hoek, omdat je dan meer plaats hebt en niet gesandwicht wordt”. Een cabine werd aangekocht. Ze kunnen ze in de winter stockeren in hun grote tuinhuis. “We onderhouden ze goed, dus ze zal wel lang meegaan. Het is wel een hele klus”. Maar als Sylvia zelf niet kan helpen, schieten de zoon of schoonzoon ter hulp. Het zwaarste is wellicht om de zware panelen over de balustrade van de dijk te heffen, want anders moet je er veel verder mee lopen. “Mijn dochter heeft het dit jaar gedaan met mijn man, de mannen konden niet en ik was aan het revalideren van een operatie. Ik was onder de indruk van haar spierkracht. Maar ze is archeoloog, ze is wel wat gewoon”.

Sylvia kan heel goed vertellen wat er allemaal belangrijk is bij het opzetten van de cabine. “Ze staat op pootjes, en er moet altijd genoeg zand onder zitten. Tijdens het seizoen moeten we daar geregeld eens opnieuw zand tegen gooien. Het zorgt voor stabiliteit. De pootjes zitten ongeveer een halve meter diep. Daarop zet je je ponton (dat waterpas moet staan) en daarop maak je dan de cabine vast”. Ze dromen trouwens van zonnepanelen op het dak, om elektriciteit op te wekken.

Onze kinderen deden niks liever dan een hele dag op het strand spelen met de vriendjes. We nodigden dikwijls kindjes uit van de klas om te komen spelen aan de cabine. Eerst hadden ze bloemenwinkeltjes, later sportten ze veel. Het surfen is ook belangrijk in hun leven. Dan kwamen de eerste fuifjes, de eerste liefjes, ...Ondertussen zijn ze volwassen. Soms spreekt dochter nog met haar vriendinnen af aan de cabine, om te gaan surfen. Of om te gaan ijsberen.

Over het contact met de burens vertelt Sylvia dat het een verschil maakt of de cabine verhuurd wordt of niet. “Bij cabines in verhuur komen er steeds andere mensen. Maar gelukkig zijn er ook veel Wenduinaars. Kinderen leggen wel makkelijker contact, automatisch doe je dan ook eens een ‘klapke’ met de ouders”.

“Maar zelf zit ik wel heel graag op mijn gemak aan de cabine, het is niet de bedoeling om samen te hokken. Met de vrienden natuurlijk wel, er is altijd wel een reden voor een cabinefeestje: als we hem zetten, als we hem weer weghalen, ... en ook tussendoor. Pizza-avond of Mojito-avond”.

“Maar als ik mag kiezen, dan ga ik het liefst van al in de week, als er niemand is. Op vrijdag zijn we samen thuis en bij mooi weer gaan we graag naar de cabine. Dan eten we een broodje, of gaan we ontbijten. Op een topdag zal je ons nooit vinden aan het strand”.

Sylvia tikte vorig jaar een leuk tafeltje op de kop, dat ze met een ‘spie’ in het zand kan steken, en waarin er uitsparingen zijn voor glazen. Daarop is geschilderd ‘Our happy place’. Dat vat het voor haar een beetje samen. De cabine is haar ‘happy place’.

Maar soms zijn er dus ook feestjes. “Eén van de vrienden komt dan aanzetten met een kruiwagen vol eten en drank. Of die keer dat we pizza voor 10 bestelden. Het was een mooi zicht, die pizzaman die aankwam met een hele stapel pizza’s...

De cabine is nu vooral functioneel. De opslagplaats die ervoor zorgt dat je niet teveel moet sleuren. “Dan ga je ook rapper eens naar het strand. De cabine is een blijver, later is ze voor de kinderen”.